

Εργασία της Ναταλίας Τριανταφυλλοπούλου – Γ'1

για το βιβλίο «Ο Δωρητής»

Η πραγματική ζωή κρύβει χαρά, αγάπη, στόχους, όνειρα, έρωτα, αλλά και πόνο, απογοήτευση, πίκρες, αγώνα... αν λείπουν όλα αυτά τα συναισθήματα και οι ανατροπές, αν χαθεί η καρδιά και η ψυχή, η ελευθερία, ο αυθορμητισμός και η βούληση, τότε χάνεται το νόημα της ζωής και η ευτυχία... Ή μήπως όχι; Σε ποιες σκέψεις σε οδήγησε ο «Δωρητής»; Μπορεί κατά τη γνώμη σου να υπάρξει ιδανική ζωή;

Διαβάζοντας το βιβλίο «Ο δωρητής» κατάλαβα πως για να ζει κανείς πρέπει να αισθάνεται. Τα συναισθήματα είναι αναγκαία σε όλους, καθώς χωρίς αυτά δε ζούμε. Η πραγματική ζωή κρύβει χαρά, αγάπη και όνειρα αλλά και πόνο, αγώνα και πίκρες. Στη ζωή υπάρχουν όμορφες και άσχημες στιγμές και πιστεύω πραγματικά πως για να ΖΗΣΟΥΜΕ χρειαζόμαστε και τις δύο, αφού χωρίς τις πίκρες και τη δυστυχία, δεν έχουμε τη δυνατότητα να κατανοήσουμε τις χαρές και την ευτυχία.

Το βιβλίο παρουσιάζει έναν κόσμο όπου δεν υπήρχαν διαφορετικοί άνθρωποι... Είναι ωραίο να είναι κανείς διαφορετικός, για τον λόγο αυτό πρέπει να μαθαίνει κανείς, από μικρή ηλικία, να αποδέχεται τη διαφορετικότητα, να ζει με αυτή αντί να την αποφεύγει και να την κατακρίνει.

Το βιβλίο αυτό μου δημιούργησε έντονα το συναίσθημα του θυμού. Θεωρώ εξοργιστικό το γεγονός ότι αποφάσιζαν κάποιοι άλλοι, σε ανώτερη θέση, για τη ζωή των πολιτών. Στον «Δωρητή», οι πρεσβύτεροι αποφάσιζαν σύμφωνα με τα χαρακτηριστικά των ανθρώπων και τις δυνατότητές τους, ποιοι θα είναι ζευγάρι και θα δημιουργήσουν οικογένεια. Με τον συγκεκριμένο τρόπο, όμως, χάνεται από τη ζωή των ανθρώπων ο αυθορμητισμός κι έτσι χάνεται το νόημα της ζωής. Ο αυθορμητισμός κατά την άποψή μου είναι από τα πιο σημαντικά χαρακτηριστικά του ανθρώπου, όπως και το ρίσκο. Πρέπει να ρισκάρουμε, καθώς μόνο έτσι καταλαβαίνουμε τι σημαίνει ΖΩ.

Ακόμα, μου έκανε μεγάλη εντύπωση το γεγονός ότι τα παιδιά δεν είχαν το δικαίωμα να ονειρεύονται και να ασχοληθούν με το επάγγελμα που τους αρέσει και τους εκφράζει. Αντίθετα, πάλι κάποιος άλλος αποφάσιζε με τι θα ασχοληθούν στο μέλλον και δεν είχε κανείς τη δυνατότητα να το αλλάξει.

Τέλος, οι πολίτες αυτής της κοινωνίας την οποία περιγράφει το βιβλίο στερούνται τα δύο πιο έντονα και σημαντικά συναισθήματα τα οποία μπορεί να βιώσει ένας άνθρωπος, την αγάπη και τον έρωτα. Τα πρώτα σκιρτήματα που νιώθει κανείς, τα οποία στη συνέχεια εξελίσσονται σε έρωτα και μετά καταλήγουν στην αγάπη. Το

συναίσθημα αυτό είναι πολύ σημαντικό για τον άνθρωπο και ακόμα πιο πολύ για έναν έφηβο, ο οποίος διανύει μία δύσκολη αλλά ταυτόχρονα την πιο όμορφη περίοδο της ζωής του.

Δεν είναι εύκολο να μιλήσει κανείς για ιδανική ζωή. Τίποτα δεν είναι ιδανικό στη ζωή. Κατά την άποψή μου μια ιδανική ζωή είναι αυτή την οποία βιώνουμε καθημερινά. Μια ζωή με χαρές και λύπες, με ευτυχισμένες στιγμές αλλά και δυστυχισμένες. Κανείς δε μας προστατεύει από τις κακουχίες... Μπορεί να μην τις βιώνουμε καθημερινά, αλλά γνωρίζουμε τι συμβαίνει στον κόσμο. Επιπλέον, έχουμε τη δυνατότητα να αποφασίζουμε για τον εαυτό μας, να ονειρευόμαστε, να έχουμε στόχους και να τους πετυχαίνουμε επειδή το θέλουμε εμείς, και όχι γιατί μας το επιβάλλει κάποιος άλλος. Ακόμα έχουμε δικαιώματα τα οποία δεν μπορεί κανείς να μας τα αφαιρέσει: έχουμε δικαίωμα στην ελευθερία, στη σκέψη, στην έκφραση, στην αγάπη και στον έρωτα. Θεωρώ λοιπόν πως η ζωή σήμερα, μπορεί να μην είναι τέλεια ή αυτή που ονειρευόμαστε, αλλά είναι ιδανική και αν το θέλουμε πραγματικά μπορούμε να την κάνουμε καλύτερη!